

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/1/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123200386
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2023:8123200386.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

- 9 - 29Csp/1/2023

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. D. XXX/XX, XXX XX B. E., právne zast. JUDr. Daniel Tarbaj, advokát so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o. so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, o primerané finančné zadost'učinenie, takto

rozhodol:

- 9 - 29Csp/1/2023

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 150 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.

III. Priznáva žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

odôvodnenie:

- 8 - 29Csp/1/2023

1. Žalobca žalobou doručenou súdu dňa 12.01.2023 sa voči žalovanému domáha zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 1270,70 EUR za porušenie jeho spotrebiteľských práv v základnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13Csp/157/2017.

2. Žalobu odôvodnil tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13Csp/157/2017 bol ako žalobca úspešný v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určení neprijateľnosti dvoch zmluvných podmienok uvedených v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX.

3. Rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 10.09.2021 pod sp. zn. 13Csp/157/2017 súd prvej inštancie určil, že zmluvná podmienka v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uvedená v bode 8, ods. 8.1 a 8.4 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou a uložil žalovanému povinnosť mu zaplatiť sumu 70,70 EUR s príslušenstvom, titulom bezdôvodného obohatenia. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a II. nadobudol právoplatnosť 19.11.2021 a po rozhodnutí Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.04.2022 pod sp. zn. 13CoCsp/52/2021, ktorým

bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený vo výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

4. V zmysle uvedeného tak došlo k naplneniu hypotézy právnej normy § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., keďže si na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva vyplývajúceho zo zák. č. 129/2010 Z.z., zák. č. 250/2007 Z.z., ako aj ust. § 53 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka.

5. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považuje sumu vo výške 1270,70 EUR, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa obohatiť chcel. Pri nepeňažných nárokoch, z ktorých nevyplýva výška finančného plnenia by takýmto kritériom mala byť recidíva porušovania spotrebiteľského práva s tendenciou zvyšovania primeraného finančného zadosťučinenia pri zistení opätovného a opakovaného porušenia spotrebiteľského práva. Preto požaduje primerané finančné zadosťučinenie v sume, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil a za každú neprijateľnú zmluvnú podmienku požaduje primerané finančné zadosťučinenie vo výške 600 EUR.

6. Žalovaný žiadal žalobu, ako nedôvodnú zamietnuť. Voči uvedenému nároku vzniesol námietku premlčania, pretože pre uplatnenie nároku na primerané finančné zadosťučinenie nie je nutné, aby mu predchádzalo iné súdne konanie alebo spor tak, ako to vyplýva z obsahu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017. Predpokladaná obrana žalobcu o možnosti uplatňovať nárok až po skončení nejakého predchádzajúceho konania je vylúčená. Najvyšší súd SR v rozhodnutí 6Cdo/127/2017 uviedol, že pre úspešné uplatnenie tohto nároku zákon nevyžaduje, aby bol medzi stranami sporu zo spotrebiteľskej zmluvy a ani to, aby žalobcovia preukazovali existenciu a výšku vznikutej ujmy. Uvedený právny názor Najvyšší súd SR prijal v spore, v ktorom si žalobcovia uplatnili právo na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia súčasne s návrhom na určenie neprijateľnej zmluvnej podmienky.

7. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať prvý raz. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pre všeobecnú premlčaciu dobu platí, že začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Týmto dňom je zásadne deň, keď právo bolo možné vykonať podaním návrhu na súde, alebo u rozhodcovského orgánu.

8. Zároveň namietal neprimeranosť výšky tvrdeného nároku. Žalobca v konaní nepreukázal žiadne skutočnosti, ktorými by oprávnenosť požiadavky na zaplatenie sumy 1270,70 EUR preukázal. Žaloba neobsahuje žiadne skutočnosti, ktorými by žalobca uniesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno oprávnenosti žalovanej sumy.

9. Žalobca v replike uviedol, že vznesenú námietku premlčania považuje za nedôvodnú. Nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je totižto spätý s úspešným uplatnením porušenia práva. Za úspešné porušenie práva je možné považovať až právoplatnosť rozhodnutia, kedy začína plynúť premlčacia lehota na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia.

10. Výška finančného zadosťučinenia nie je stanovená žiadnym vzorcom a závisí vždy od úvahy súdu. Primeranosť požadovanej sumy je vzhľadom na postoj žalovaného, intenzitu zásahu evidentne daná.

11. Vzhľadom na charakter a stupeň porušenia práv a povinností daných spotrebiteľskými právnymi normami, považuje uplatnenú výšku primeraného finančného zadosťučinenia za adekvátnu. Zodpovedá svojmu účelu, pretože je potrebné toto finančné zadosťučinenie nevnímať ako kompenzáciu alebo ako poskytnutú satisfakciu.

12. Jediným objektívnym kritériom pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je výška škodlivého následku, ktorú dodávateľ spotrebiteľovi spôsobil. Poukázal pritom na trend v rozhodovacej praxi, keď prevažujú rozhodnutia, v ktorých súdy priznali primerané finančné zadosťučinenie vo výške v akej bola v súvislosti s obohatením sa dodávateľa. Aj keď je výška primeraného finančného zadosťučinenia vecou voľnej úvahy súdu, tak táto voľná úvaha by mala zodpovedať individuálnym konkrétnym danostiam tej, ktorej veci. Netvrdí, že suma o ktorú sa dodávateľ pokúsil bezdôvodne

obohatiť má byť sumou vo výške, ktorej má byť priznané finančné zadostučinenie avšak tvrdí, že je to jediné objektívne a exaktné kritérium a preto by mal byť brané do úvahy ako kritérium prvoradé. Napokon súdu je z jeho rozhodovacej činnosti dozaista známe, že žalovaný dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek tisíciam rozsudkov vydaných proti žalovanému neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať.

13. Súd na základe skutkových tvrdení žalobcu, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením spisu 13Csp/157/2017 zistil tento skutkový stav:

14. Okresný súd Prešov na základe žaloby podanej žalobcom v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/157/2017 rozsudkom zo dňa 10.09.2021 určil neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX v bode 8 ods. 8.1 a ods. 8.4 ako aj uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 70,70 EUR s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 29.07.2017. Rozsudok súdu prvej inštancie v časti určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok nadobudol právoplatnosť 19.11.2021. Rozsudok vo výroku o vydaní bezdôvodného obohatenia bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 12.04.2022 pod sp. zn. 13CoCsp/52/2021.

15. Súd prvej inštancie v konaní 13Csp/157/2017 dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnych náležitostí zmluvy a to doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj termínu konečnej splatnosti úveru.

16. Zároveň zmluvné podmienky uvedené v bode 8 ods. 8.1 a ods. 8.4 posúdil ako neprijateľné zmluvné podmienky v súlade s ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

18. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak si na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadostučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovených zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práv alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadostučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ale stačí, ak takáto ujma tu je. Je pritom bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy (rozsudok KS v Prešove sp. zn. 3Co/20/2017, sp. zn. 20Co/192/2016, sp. zn. 7Co/78/2017, sp. zn. 25Co/59/2017).

19. Inštitút primeraného zadostučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody ako inštitút súkromného práva v podmienkach SR a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne.

20. Ak práve inštitút relutárnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie o preventívne účinky pred diskrimináciou, potom v zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primerané a odradzujúce.

21. Z uvedeného jednoznačne jasne vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zák. č. 250/2007 Z.z., má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá.

22. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ si voči žalovanému ako dodávateľovi v konaní vedenom pod sp. zn. 13Csp/157/2017 úspešne uplatnil porušenie svojich s potriebiteľských práv upravených v zák. č. 129/2010 Z.z. v spojení s ust. § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od okamihu uzatvorenia zmluvy. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre vznik daného nároku, pritom nie je relevantné, či ku vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie, úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zák. č. 250/2007 Z.z.

23. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, súd považoval samotný nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný a žalobe vyhovel, avšak iba čiastočne.

24. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti porušenia práv a povinností, z okolností na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolnosti za ktorých došlo k porušeniu práv a povinností. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

25. Kritériom kvantifikácie nároku by mali byť najmä okolnosti, za ktorých k porušeniu došlo, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práv spotrebiteľa. Konkrétna výška priznaného finančného zadosťučinenia musí zohľadňovať skutkové okolnosti danej veci a spĺňať požiadavku primeranosti.

26. Za daného stavu s ohľadom na porušenie práv žalobcu zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa úspešne domohol na súde je nárok žalobcu na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia dôvodný. Žalobca v základnom konaní bol nútený podniknúť kroky na ochranu svojich spotrebiteľských práv, pričom samotné súdne konanie je stresujúcim faktorom odôvodňujúcim priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobca však svoj nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil len svojou úspešnosťou v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vydanie bezdôvodného obohatenia a neprijateľnosti zmluvnej podmienky a tým, že si uplatňuje satisfakciu za porušenie jeho práv ako spotrebiteľa, ktoré bol nútený brániť. Neuviedol, či konanie žalovaného a následne domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia súdnou cestou viedlo k vzniku aj iných negatívnych dôsledkov v jeho súkromnom a spoločenskom živote.

27. Takýmito negatívnymi dôsledkami, resp. nepriaznivými okolnosťami prípadu, ktoré by mohli vzniknúť v súvislosti s nekalým konaním žalovaného aj napr. vznik nepriaznivej majetkovej sociálnej situácie v konkrétnom čase, odkázanosť na iných alebo psychická záťaž (rozsudok Krajského súdu v Prešove 7CoCsp/32 a 125/2020).

28. Keďže žalobca nepreukázal, že konaním žalovaného a následne domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia a určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok malo negatívne dôsledky na vznik jeho nepriaznivej majetkovej, ako aj sociálnej situácie v konkrétnom v čase, súd prvej inštancie s poukazom na okolnosti uvedeného prípadu považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 150 EUR, teda sumu vo výške 50 EUR za každé konštatované porušenie jeho spotrebiteľských práv. Vychádzal zo skutočnosti, že zo strany žalovaného došlo k vydaniu bezdôvodného obohatenia a v porovnaní s inými prípadmi žalobcu nedošlo priamym vyhrážkam a zastrášaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na jeho psychiku, či rodinný život.

29. Na základe uvedených skutočností, potom priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi, ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemá slúžiť na obohatenie spotrebiteľa, ani kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale ide o nárok, ktorým sa reparuje ujma nemateriálnej povahy a musí zostať na úrovni a funkcií účinného odradzujúco prostriedku ochrany (v rozhodnutí Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 2Co/136/2016, 17Co/17/2018 a 9Co/50/2018).

30. Na podporu správnosti svojej argumentácie súd poukazuje na viaceré rozhodnutia Krajského súdu v Prešove, ktorým bola akceptovaná podľa žalobcu vyššie uvedená, symbolická výška primeraného finančného zadosťučinenia 3CoCsp/56/2020 (za neprijateľnosť jednej zmluvnej podmienky, vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru), 7CoCsp/41/2021 o nároku žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenie v sume 100 EUR (bezdôvodné obohatenie a dve neprijateľné zmluvné podmienky), 8CoCsp/37/2021 vo výške 100 EUR (neprijateľná zmluvná podmienka a bezdôvodné obohatenie), 17CoCsp/24/2021 vo výške 100 EUR (neprijateľná zmluvná podmienka a bezdôvodné obohatenie).

31. Súčasne vyhodnotil, ako nedôvodnú námietku premlčania vznesenú žalovaným, keďže nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia bol uplatnený v trojročnej premlčacej dobe, ktorá plynie v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz a týmto dňom je deň právoplatnosti rozhodnutia (rozsudok Krajského súdu v Prešove 22Co/96/2019, 2Co/137/2016, 23Co/29/2018).

32. Čo sa týka úspešného uplatnenia práva, alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, resp. v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatneného nároku.

33. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. potom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde vyplynie až z rozhodnutia vydaného vo veci samej. Z uvedeného teda vyplýva, že až právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bolo konštatované porušenie spotrebiteľského práva žalobcu zo strany žalovaného, ako dodávateľa začne plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie si nároku na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Tento záver súdu prvej inštancie je podporený aj rozhodnutím Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019 pod sp. zn. 6Cdo/127/2017 na ktoré žalovaný poukazoval. Z obsahu uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR na ktoré poukazuje aj stanovisko Najvyššieho súdu SR č. 48/2022 nesporne vyplýva, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. 215/2007 Z.z. treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

34. Na základe uvedeného, potom vzhľadom na dátum právoplatnosti rozhodnutia súdu 13Csp/157/2017 bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia uplatnený v rámci trojročnej premlčacej doby a preto je námietka premlčania vznesená žalovaným nedôvodná.

35. Podľa § 255 ods. 1,2 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

36. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

37. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovoľávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

38. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 CSP., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 CSP. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažovať procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k CSP, nakladateľství C. H. BECK).

39. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

40. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisí od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania, ako úspešnej strane sporu, čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu, preto mu patrí nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

41. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté podľa § 262 ods. 2 CSP. Vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sume primeraného finančného zadosťučinenia po právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci samej.

Poučenie:

- 2 -

29Csp/1/2023

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.